

GIROLAMI v. ITALIJA

(Eur. Court H.R., 19. 2. 1991, Series A no. 196-E)

[Gospod Dino Girolami je bil italijanski državljani, živeč v Firencah. Zaposlen je bil kot mesarski pomočnik. Zoper njega in njegovega pajdaša je bil uveden pregon zaradi domnevne goljufije, ki je vključevala vsoto petdeset milijonov lir na škodo druge sodelujoče stranke v poslu glede prodaje mesnih proizvodov (na škodo neke družbe s katero sta poslovala).

Na podlagi ovadbe, ki jo je podalo oškodovano podjetje, so organi za notranje zadeve 15. 3. 1978 napisali poročilo, ki je bilo posredovano državnemu tožilcu v Cuneu. Tožilstvo je zaradi domnevne goljufije sprožilo postopek zoper pritožnika in njegovega sodelavca. Zaporni nalog zoper prvega, izdan 25. 3. 1978, ni mogel biti izvršen, saj je gospod Girolami pobegnil. Preiskava se je pričela 16. 5. 1978. Obramba je 9. 1. 1979 zaprosila za umik zapornega naloga, kar se je zgodilo 30. 5. 1979.

Gospod Girolami se je 19. 11. 1979 pojavil pred preiskovalnim sodnikom in bil zaslišan. Državno tožilstvo v Cuneu je 5. 1. 1980 vložilo obtožnico in prosilo, naj se dopusti obravnava pred sodiščem. Temu je bilo ustreženo 24. 5. 1980 in pritožnikova obravnava pred Okrajnim sodiščem v Cuneu je bila določena za 11. 1. 1985, a je bila odložena na prošnjo obrambe, ki je imela na isti dan še drugo obravnavo. Sodnik je določil preložitev obravnave na 14. 6. 1985. Obramba je tega dne ponovno zaprosila za preložitev, da bi se pritožniku, ki je drugje prestajal zaporno kazen in je v zadnjem trenutku preklical svojo odločitev, da se ne pojavi, omogočilo sodelovanje v postopku. Obravnava je bila prestavljena na 11. 4. 1986. Tega dne je obramba soobtoženega ob podpori pritožnikove obrambe ugovarjala, da sodišče v Cuneu ni krajevno pristojno.

V sodbi z dne 11. 4. 1986 je sodišče v Cuneu ugotovilo, da krajevno ni pristojno in naročilo, naj se primer posreduje Državnemu tožilstvu v Livornu. To je dokumente prejelo 19. 6. 1986. Do obravnave pred Okrajnim sodiščem v Livornu, ki bi prvotno morala biti 7. 1. 1987, je prišlo šele 3. 4. 1987, saj je bilo sodišče prisiljeno odrediti prisilno privedbo prič.

Istega dne je sodišče v Livornu pritožnika oprostilo obtožb zaradi nezadostnih dokazov, soobtoženega pa obsodilo za storitev kaznivega dejanja goljufije. Sodba je postala pravnomočna 3. 5. 1987, saj zoper njo ni bilo pritožbe.]

1. - 9. [...]

Postopek pred Evropsko komisijo za človekove pravice

10. V svoji pritožbi na Komisijo z dne 8. 10. 1987, je gospod Girolami oporekal dolžini sodnega postopka in se skliceval na 1. odstavek 6. člena Konvencije.

11. Komisija je pritožbo dopustila 5. 9. 1989. V svojem poročilu z dne 5. 12. 1989 je soglasno menila, da je prišlo do kršitve 1. odstavka 6. člena.

Pravna vprašanja

I. Domnevna kršitev 1. odstavka 6. člena Konvencije

12. Pritožnik je trdil, da njegov primer ni bil razrešen v razumnem roku, kot to zahteva 1. odstavek 6. člena Konvencije.

Vlada je to zavrnila, Komisija pa je pritožnika podprla.

13. Kritično obdobje se je pričelo 25. 3. 1978, ko je državno tožilstvo odredilo pritožnikovo aretacijo. Končalo se je 3. 5. 1987, ko je postala sodba pravnomočna. Vendar pa moramo od tega odšteti čas med 25. 3. 1978 in 30. 5. 1979, ko je bil pritožnik na begu.

15. 1. odstavek 6. člena Konvencije zagotavlja vsakomur, ki je subjekt kazenskega postopka, pravico do sojenja v razumnem roku.

Sodišče meni, naj se razumnost roka presodi na podlagi posebnih okoliščin tega primera. Potrebna je celostna presoja okoliščin.

Ta primer ni bil posebej zapleten in prišlo je do dolgega obdobja neaktivnosti (od 24. 5. 1980 do 11. 1. 1985). Pritožnikov beg je nedvomno prispeval k upočasnitvi postopka, vendar Sodišče kljub temu ne more odobriti preostanka časovne luknje. Prišlo je do kršitve 1. odstavka 6. člena.

Uporaba 50. člena Konvencije

A. Škoda

16. Gospod Girolami je zahteval odškodnino 3.000.000 lir za nepremoženjsko škodo. Navedel je psihološki pritisk, ki ga je utrpel, ko je čakal na končno odločitev, in strah, da bi bil ponovno obsojen na zaporno kazen. [...]

17. Komisija glede tega ni podala mnenja, Vlada pa je menila, da bi bila v primeru, če je prišlo do kršitve, primerna skromna odškodnina glede na nastalo nepremoženjsko škodo.

18. Sodišče sprejema možnost, da je pritožnik utrpel nepremoženjsko škodo, a že sama ugotovitev kršitve 1. odstavka 6. člena pomeni ustrezno zadoščenje za namene 50. člena Konvencije

B. Stroški in izdatki

<

19. Pritožnik je zahteval povrnitev stroškov in izdatkov v višini 1.210.000 lir, ki so nastali v zvezi s postopki pred organi Konvencije. To so tudi edini postopki, ki jih je potrebno upoštevati.

20. Z ozirom na dostopne podatke in glede na sodno prakso mu Sodišče dodeljuje zahtevano vsoto.

Zavoljo navedenega sodišče soglasno:

- odloča, da je prišlo do kršitve 1. odstavka 6. člena Konvencije;
- odloča glede zatrevane nepremoženjske škode, da pričujoča sodba sama po sebi vsebuje zadostno zadoščenje za namene 50. člena;
- odloča, da mora odgovorna država gospodu Girolamiju izplačati 1.210.000 italijanskih lir za stroške in izdatke.

[Podobno kot v primeru Girolami je Sodišče odločilo tudi v naslednjih treh primerih: Ficara v. Italija, Viezzer v. Italija in Angelucci v. Italija.]